

missionens Betænkning) var det, at Ejendomsskatterne i København udgjorde 3,900,000 Kr. og Formue- og Indtægtskatten kun 2,939,000 Kr., altsaa en Ejendomsskat, der med runde Tal svarede til $\frac{3}{5}$ mod $\frac{2}{5}$ Formue- og Indtægtskat, saa havde Købstæderne en Ejendomsskat paa 674,500 Kr. og en Formue- og Indtægtskat paa 4,725,000 Kr., hvilket omtrent svarer til $\frac{1}{8}$ og $\frac{7}{8}$; Forholdet er altsaa omvendt. Handelspladserne havde en Ejendomsskat paa 415,000 Kr. og en Formue- og Indtægtskat paa 803,000 Kr., hvilket omtrent svarer til $\frac{1}{3}$ Ejendomsskat og $\frac{2}{3}$ Formue- og Lejlighedsskat. I Landkommunerne er jo Forholdet noget anderledes. Der vare Ejendomsskatterne 7,300,000 Kr. og Formue- og Indtægtskatten 5,100,000 Kr., altsaa omtrent som $\frac{3}{5}$ Ejendomsskat mod $\frac{2}{5}$ Formue- og Indtægtskat. De egentlige Landkommuner, disse mindre Landkommuner, der slet ikke have nogen købstadmæssig Bebyggelse, lide jo ikke noget ved dette Forhold, men de Landkommuner, hvor der er købstadmæssig Bebyggelse saavel som Købstæderne lide i høj Grad under den Ulighed, der er mellem deres og Københavns Beskatningsforhold, idet København med sine store Ejendomsskatter kan nøjes med en langt ringere Formue- og Lejlighedsskat, og holde sig inden for den ved Loven fastsatte Grænse, de $2\frac{1}{2}$ pCt., medens de andre Kommuner maa paaligne endog en halv Snes Procent. Det er klart, at dette Forhold drager adskillige gode Skatteydere ind til København, hvor der er fuldstændigt Skattely for dem i Sammenligning med, hvad der er i de andre Kommuner. Det var dette uheldige Forhold ved Ejendomsbeskatningen, man burde have rettet ved de ny Skattelove; men det er tværtimod forværret. København fik den store Del af den gamle Bygningsafgift, som Staten ikke kunde indkassere ved den Skatteprocent, der var sat for Ejendoms-skyld til Staten. Den glider ind i Københavns Kasse, saa at nu sikkert allermindst de to Trediedele af Københavns Indtægter hidrøre fra Ejendomsskatter og kun en Trediedel fra Formue- og Lejlighedsskat, medens Købstæderne og Landet kun i Løbet af en lang Aarrække kunne tilvejebringe en Ejendomsbeskatning, som sætter dem i Stand til at sætte Skatteprocenten ned i Forhold til den københavnske.

Det er ret mærkeligt, at trods alt det Arbejde, der i sin Tid blev gjort for at gøre Skattelovene saa ensartede som muligt, tabte man dog ganske det af Syne,

at der burde være en Ensartethed til Stede i Hovedstadens og det øvige Lands Stilling. Jeg har allerede nævnt den Uensartethed, der er til Stede ved Grundskatterne, og som forøgedes ved disse Love; men der er ogsaa den Uensartethed, at man i København ikke har de Bestemmelser, som den kommunale Skattelovs § 7 fastsætter om Tillæg til Indtægten efter Erhvervs-kilden. Det siger sig selv, at naar man har undtaget Landets største Kommune fra denne Regel, er der en hel Række andre Kommuner, der ere nødte til at følge efter, fordi det vilde være Selvmord at oprette § 7's Kildebeskatningsbestemmelser, naar København ikke har dem. Hvad Formue og Lejlighedsskatten paa Landet angaar, den personlige Kommuneskat, vare de ny Skattelove saa langt fra et Fremskridt, at vi tværtimod fik en meget daarligere Ligning, end vi havde i Forvejen. Det er Lovens Grundbestemmelse, at den Indkomst, der opgives til Staten, skal lægges til Grund for den kommunale Ansættelse, hvorefter man ved bestemte Regler vil presse den kommunale Beskatning ind i en Form, saa at man skal kunne regne sig til Ansættelsen. Det lykkedes dog ikke den Gang Lovgivningsmagten at holde Systemet fuldt ud, man har været nødt til at tage Skønnet til Hjælp, og man har da fastsat disse 25 og 65 pCt. henholdsvis til Forhøjelse og Nedsættelse, for dog at bøde noget paa den Spændetroje, som man ellers vilde iføre Ligningen. Men denne Ventil har langt fra vist sig at være tilstrækkelig, navnlig i de Kommuner, hvor man ikke kunde benytte Kildebeskatning, og det har man som sagt afskaaret sig fra ved at holde København uden for Kildebeskatningen. Man kan ikke komme tilstrækkeligt langt ned med Ligningen for de daarligst stillede Skatteydere. Ja, for de allerdaarligst stillede Vedkommende kan man jo komme ned, thi overfor Indtægter under 600 Kr. har man jo frit Skøn, men for Indtægter mellem 600 og 1,300 kan man ikke komme saa langt ned, som man skulde, fordi Nedsættelsesprocenten er for ringe. Jeg mindes ikke at have hørt ret vægtige Klager over den Skatteligning, vi havde før de ny Skattelove, og jeg har dog haft en Del med Beskatning at gøre, baade i den underordnede og overordnede Ligningsmyndighed. Men jeg har gjort den Erfaring, at naar Skatteklagerne nu efter de ny Skattelove indgaa til Ams-raadet, er Amsraadet langt vanskeligere stillt, end man tidligere var. Man mangler